

Sygn. akt II Ka 829/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 marca 2017 r.

Sąd Okręgowy w Siedlcach II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący:	SSO Grażyna Jaszczuk
Protokolant:	st. sekr. sąd. Beata Defut-Kołodziejak

przy udziale Prokuratora Tomasza Ławeckiego

po rozpoznaniu w dniu 6 marca 2017 r.

sprawy **M. O.**

oskarżonego art. 178a § 4 kk

na skutek apelacji, wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim

z dnia 3 października 2016 r. sygn. akt II K 1144/15

zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy; zasądza od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w M. - adw. D. W. 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem kosztów obrony z urzędu oskarżonego w postępowaniu odwoławczym; zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa 656,60 zł tytułem kosztów sądowych za II instancję.

Sygn. akt II Ka 829/16

UZASADNIENIE

M. O. oskarżony został o to, że w dniu 23 lipca 2015 r. w miejscowości M. ul. (...), powiat (...), województwo (...), kierował

w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki O. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania 0,54 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, czym nie zastosował się do prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 14 maja 2015 r. o sygn. akt II K 187/15 zakazującego prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres dwóch lat,

tj. o czyn z art. 178 a § 4 kk.

Wyrokiem z dnia 3 października 2016 roku, sygn. akt II K 1144/15, Sąd Rejonowy w Mińsku Mazowieckim:

I. oskarżonego **M. O.** uznał za winnego tego, że w dniu 23 lipca 2015 r. w miejscowości M. ul. (...), powiat (...), województwo (...), kierował w ruchu lądowym pojazdem mechanicznym marki O. (...) o nr rej. (...) w stanie nietrzeźwości z wynikiem badania 0,54 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu,

przy czym czynu tego dopuścił się w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych orzeczonego wyrokiem Sądu Rejonowego w Mińsku Mazowieckim z dnia 14 maja 2015 roku wydanym w sprawie sygn. akt II K 187/15 na okres jednego roku w związku ze skazaniem za przestępstwo, tj. dokonania czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 kk. i za czyn ten na podstawie art. 178a § 4 kk. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 42 § 3 kk orzekł wobec oskarżonego dożywotnio środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych,

III. na podstawie art. 43a § 2 kk orzekł od oskarżonego na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej świadczenie pieniężne w kwocie 11.000 złotych,

IV. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 120 złotych tytułem opłaty oraz kwotę 1000 złotych tytułem zwrotu części poniesionych wydatków, zwalniając oskarżonego od kosztów sądowych w pozostałej części,

V. zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adwokata D. W. Kancelaria Adwokacka w M. kwotę 516,60 zł, w tym kwotę 96,60 zł podatku VAT, tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu M. O. z urzędu.

Apelację od powyższego wyroku na korzyść oskarżonego, w części orzeczenia o karze i środkach karnych, wywiódł obrońca oskarżonego M. O. i zarzucił temu rozstrzygnięciu:

I. na podstawie art. 427 § 1 i 2 kpk i art. 438 pkt 4 kpk rażąco niewspółmierność kary, albowiem Sąd bezpodstawnie wymierzył karę pozbawienia wolności w sytuacji, gdy całokształt materiału dowodowego wskazuje na zasadność orzeczenia kary pozbawienia wolności z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania, za takim orzeczeniem przemawiają cele kary oraz ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd, z których wynika, że: oskarżony popełnił czyn zabroniony znajdując się w trudnej sytuacji osobistej, rodzinnej, społecznej, po wyjściu z zakładu karnego,

a obecna pozytywna postawa sprawcy wskazuje, że orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności może przynieść tylko negatywny skutek;

II. naruszenie przepisów prawa materialnego art. 37a kk w zw. z art. 34 § 1 i 1a pkt 1 kk oraz art. 35 kk w zw. z art. 424 § 1-3 kpk, poprzez błędne nie rozważenie nawet przez Sąd orzeczenia zamiast kary pozbawienia wolności kary ograniczenia wolności w sytuacji, gdy cele kary, całokształt materiału dowodowego, wskazuje na zasadność orzeczenia wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności zamiast kary pozbawienia wolności;

III. błędne ustalenie faktyczne będące między innymi skutkiem naruszenia art. 4 kpk, art. 7 kpk, art. 410 kpk, art. 374 § 1 kpk, art. 376 § 1 i 2 kpk (mające wpływ na treść wyroku) w zw. z art. 69 § 4 kk oraz art. 53 § 1 i 2 kk, poprzez błędne uznanie, że w niniejszej sprawie nie zachodzi szczególnie uzasadniony przypadek przemawiający za orzeczeniem kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, w sytuacji gdy za takim orzeczeniem przemawiają cele kary oraz ustalenia faktyczne poczynione przez Sąd, z których wynika, że oskarżony popełnił czyn zabroniony znajdując się w trudnej sytuacji osobistej, rodzinnej, społecznej, po wyjściu zakładu karnego, a obecna pozytywna postawa sprawcy wskazuje, że orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności może przynieść jedynie negatywny skutek,

IV. w zakresie art. 69 § 4 kk oraz art. 53 § 1 i 2 kk jako podstawę zarzutu wskazuje naruszenie prawa materialnego.

Obrońca oskarżonego wniósł o dopuszczenie uzupełniających dowodów w postaci:

a) wyjaśnień oskarżonego na okoliczność sytuacji osobistej oskarżonego w jakiej znajdował się w momencie popełnienia czynu zabronionego oraz na okoliczność postawy oskarżonego, po popełnieniu czynu zabronionego, b) wywiadu środowiskowego na okoliczność warunków osobistych oraz dotychczasowego sposobu życia oskarżonego, gdyż oskarżony nie mógł wnioskować o przeprowadzenie tych dowodów w toku postępowania sądowego z uwagi na chorobę, która uniemożliwiła mu stawiennictwo na rozprawie.

W następstwie tak sformułowanych zarzutów, obrońca oskarżonego wniósł o zmianę wyroku w zakresie orzeczonej kary pozbawienia wolności poprzez orzeczenie kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 lat próby wraz z jednoczesnym orzeczeniem kary grzywny w wymiarze 150 stawek dziennych po 10 zł stawka, ewentualnie orzeczenie zamiast kary pozbawienia wolności kary 6 miesięcy ograniczenia wolności polegającej na obowiązku wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 30 godzin miesięcznie, a także wniósł o zasądzenie nieopłaconego wynagrodzenia tytułem obrony sprawowanej z urzędu w postępowaniu odwoławczym.

W toku rozprawy odwoławczej obrońca oskarżonego poparł apelację i wnioski w niej zawarte oraz wniósł o przyznanie wynagrodzenia za obronę z urzędu oświadczając, że nie zostały uiszczone w całości, ani w części. Prokurator wniósł o nieuwzględnienie apelacji i utrzymanie w mocy zaskarżonego wyroku.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego wobec bezzasadności podniesionych w niej zarzutów nie zasługiwała na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że kwestia winy oraz sprawstwa oskarżonego nie budzi w okolicznościach zaistniałych w przedmiotowej sprawie wątpliwości, o czym pośrednio świadczy chociażby fakt, iż orzeczenie Sądu I instancji zostało zaskarżone jedynie w części dotyczącej rozstrzygnięcia o karze i środkach karnych.

W związku

z powyższym na potrzeby niniejszego uzasadnienia, w ocenie Sądu Okręgowego, należy poprzestać na stwierdzeniu, że Sąd I instancji w sposób prawidłowy ocenił materiał dowodowy zgromadzony w sprawie odnoszący się do okoliczności istotnych

dla rozstrzygnięcia o sprawstwie oraz winie oskarżonego i w konsekwencji słusznie uznał oskarżonego M. O. winnym popełnienia zarzucanego mu czynu.

Na wstępie z uwagi na to, że wywiedziona apelacja pochodzi od profesjonalnego podmiotu, zwrócić uwagę należy na istotne mankamenty wniesionej skargi odwoławczej. Apelacja została skonstruowana w ten sposób, że skarżący dążąc do zakwestionowania orzeczenia wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, sformułował zarzuty oparte jednocześnie na względnych podstawach odwoławczych wskazanych

w art. 438 pkt 1, 3 i 4 kpk. Wskazać więc należy, że skoro skarżący zakwestionował ustalenia faktyczne przyjęte za podstawę wyroku w części dotyczącej orzeczenia o karze, nieuprawnione było jednoczesne podnoszenie zarzutu obrazy prawa materialnego

w rozumieniu art. 438 pkt 1 kpk, ten bowiem aktualizuje się dopiero wówczas, gdy do prawidłowo ustalonego i nie podważanego stanu faktycznego wadliwie zastosowano normę prawną lub bezzasadnie jej nie zastosowano (por. np. wyrok SN z dnia 19 grudnia 1996 r., sygn. akt V KKN 116/96, OSNKW 1997, z. 3-4, poz. 34). Niezależnie od powyższego, skarżący zarzucając obrazę prawa materialnego w postaci przepisów art. 37a kk, art. 34 § 1 i 1a kk, art. 35 kk i art. 69 § 4 kk, zdaje się nie zauważać, że przepisy te dotyczą sfery sędziowskiego wymiaru kary i mają charakter fakultatywny, a tylko wtedy zarzut obrazy prawa materialnego będzie zasadny, gdy dotyczyć będzie przepisu zobowiązującego sąd do jego zastosowania, czego sąd ten nie uczyni (zob. postanowienie Sądu Najwyższego - Izba Karna z dnia 19 grudnia 2012 r., II KK 330/12 opubl. KZS 2013/3/25). W zakresie zarzutów mających na celu spowodowanie wyeliminowania orzeczonej wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, apelacja jest wewnątrznie sprzeczna, bowiem

w treści zarzutu z pkt I opartego na przepisie art. 438 pkt 4 kpk, obrońca wywiódł, że „całokształt materiału dowodowego wskazuje na zasadność orzeczenia kary pozbawienia wolności z zastosowaniem warunkowego zawieszenia jej wykonania”, ponadto do orzeczenia takiej kary zmierzał zarzut z pkt III apelacji, natomiast w treści zarzutu z pkt II apelacji,

tj. obrazy przepisów prawa materialnego połączonego z naruszeniem art. 424 § 1 – 3 kpk, autor apelacji wywiódł, że „całokształt materiału dowodowego, wskazuje na zasadność orzeczenia wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności zamiast kary pozbawienia wolności”. Skoro apelacja pochodzi od podmiotu profesjonalnego, nie powinna

zawierać zarzutów bazujących na tak sprzecznych ze sobą twierdzeniach. Nie sposób też nie zauważyć, że mimo iż autor apelacji określając zakres zaskarżenia wyroku wskazał, że zaskarża go w części dotyczącej orzeczenia o karze i środkach karnych, w treści apelacji nie sformułował żadnego odrębnego zarzutu skierowanego przeciwko rozstrzygnięciom o środkach karnych orzeczonych na podstawie art. 42 § 3 kk i art. 43a § 2 kk, w uzasadnieniu apelacji również nie zawarł żadnej argumentacji zwróconej przeciwko tym rozstrzygnięciom, a wniosek apelacyjny wskazuje, że skarżący domagał się jedynie zmiany wyroku w części orzeczenia o karze, a nie środkach karnych.

Przechodząc do omówienia uchybień wskazanych w apelacji, stwierdzić trzeba, iż z treści sformułowanych w wyżej opisany sposób zarzutów, należało wywnioskować, że intencją skarżącego było zakwestionowanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności, w sposób dwustopniowy, bowiem w pierwszej kolejności nie zgodził się on z rodzajem orzeczonej kary, twierdząc, że wystarczające byłoby orzeczenie kary ograniczenia wolności w oparciu o przepis art. 37a kk, a w dalszej kolejności, wywodził, że Sąd Rejonowy orzekając wobec oskarżonego karę pozbawienia wolności, powinien zastosować wobec oskarżonego dobrodziejstwo warunkowego zawieszenia wykonania tej kary, gdyż w niniejszej sprawie występuje szczególnie uzasadniona sytuacja, o której mowa w art. 69 § 4 kk.

W ocenie Sądu, żadne z powyższych twierdzeń autora apelacji, w zestawieniu z okolicznościami ustalonymi w sprawie oraz z rzeczą, przekonującą i wyczerpującą motywacją Sądu I instancji, nie zasługiwało na uwzględnienie.

Odnosząc się do kwestii związanej z rodzajem orzeczonej kary, należy przyznać, iż z uwagi na to, że przestępstwo z art. 178a § 4 kk zagrożone jest karą od 3 miesięcy do 5 lat pozbawienia wolności, to granice ustawowego zagrożenia karą przewidziane za czyn przypisany oskarżonemu, umożliwiały skorzystanie z dobrodziejstwa jakie daje przepis art. 37a kk, a więc orzeczenia wobec niego kary o charakterze wolnościowym, tj. kary grzywny bądź ograniczenia wolności. Rzecz jednak w tym, że w realiach niniejszej sprawy nie było do tego żadnych merytorycznych podstaw, zwłaszcza biorąc pod uwagę okoliczności popełnienia przez oskarżonego przestępstwa oraz dotychczasową jego karalność. Wbrew twierdzeniom apelującego, Sąd orzekający nie był zobowiązany do przedstawiania w pisemnym uzasadnieniu wyroku szczegółowych rozważań dotyczących powodów nie zastosowania w niniejszej sprawie możliwości wynikającej z art. 37a kk, skoro w sposób wyczerpujący uzasadnił z jakich powodów konieczne jest orzeczenie wobec oskarżonego kary przewidzianej w sankcji przepisu art. 178a § 4 kk, a więc kary pozbawienia wolności. Mając na uwadze te okoliczności, jak również wskazane na wstępie, zarzut podniesiony w pkt II apelacji, a także zarzut niewspółmierności orzeczonej kary, która miałyby wynikać z jej rodzaju, zostały ocenione jako chybione, a tym samym nie mógł zostać uwzględniony alternatywny wniosek apelacyjny o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary ograniczenia wolności.

Skuteczność pozostałych twierdzeń autora apelacji wymagała kontroli odwoławczej procedowania Sądu I instancji w zakresie orzeczenia wobec oskarżonego bezwzględnej kary pozbawienia wolności, przez pryzmat podstawy odwoławczej z art. 178a § 4 kk, z uwzględnieniem treści art. 69 § 4 kk, i to zarówno w zakresie wymiaru tej kary, jak i w kontekście zaniechania warunkowego zawieszenia jej wykonania. W tym pierwszym zakresie skarżący słusznie nie przedstawił żadnych krytycznych uwag, zapewne dostrzegając, że zastosowana wysokość kary pozbawienia wolności, w świetle sankcji przepisu stanowiącego podstawę prawną wymiaru kary, nie może razić surowością, skoro daleka jest nie tylko od maksymalnego ustawowego zagrożenia, ale nawet od średniej wysokości tej sankcji. Zauważyć jednak można, że w takim działaniu apelującego widoczna jest pewna niekonsekwencja, bowiem skoro skarżący twierdził, że wobec oskarżonego wystarczające byłoby orzeczenie kary łagodniejszego rodzaju niż ta, która wynika z art. 178a § 4 kk, dziwić może, że nie podjął próby wykazania zasadności obniżenia orzeczonej kary pozbawienia wolności do minimalnej dopuszczalnej wysokości, choć niewątpliwie nie byłaby ona skuteczna.

Zasadnicza część argumentacji przedstawionej w apelacji zmierzała do wykazania, że orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności jest rażąco niewspółmiernie surowa z powodu niesłusznego, w ocenie skarżącego, odstąpienia przez Sąd Rejonowy od zastosowania środka probacyjnego, o którym mowa w treści art. 69 kk.

Niewątpliwie rozstrzygnięcie o warunkowym zawieszeniu wykonania kary pozbawienia wolności stanowi integralną część orzeczenia o karze i w bardzo istotnym stopniu decyduje o drugoinstancyjnej ocenie, czy orzeczona represja karna nosi cechy rażącej niewspółmierności, ale w niniejszej sprawie, wbrew wywodom autora apelacji, brak jest merytorycznych podstaw do przyjęcia, że niezastosowanie wobec oskarżonego instytucji uregulowanej w art. 69 kk, jest wynikiem jakiegokolwiek błędnego ustalenia ze strony Sądu I instancji, które to w rezultacie doprowadziło do uchybienia opisanego w treści art. 438 pkt 4 kpk.

Przypomnieć należy, iż możliwość warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej wobec konkretnego sprawcy kary pozbawienia wolności wiąże się z ustaleniem, że jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec sprawcy celów kary, a w szczególności zapobiegania powrotowi do przestępstwa. Oznacza to, że sąd orzekający w przedmiocie kary, w świetle ustalonych okoliczności, ma obowiązek ocenić czy istnieje dodatnia prognoza co do zachowania oskarżonego w przyszłości tj. że oskarżony będzie przestrzegał porządku prawnego i mimo niewykonania kary nie wejdzie ponownie w konflikt z prawem przy czym nie idzie tu o nadzieję w tym względzie lecz o przekonanie, że oskarżony będzie tak się zachowywał (zob. wyrok Sądu Apelacyjnego w Lublinie z dnia 23 kwietnia 2013 r., II AKa 66/13, Legalis Nr 744760). Ponadto, co istotne w realiach niniejszej sprawy, możliwość warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 kk, uzależniona jest dodatkowo od spełnienia o wiele surowszych kryteriów. Stosownie bowiem do unormowania zawartego w treści art. 69 § 4 kk, zastosowanie tej instytucji do takiego sprawcy, jest możliwe jedynie w szczególnie uzasadnionych wypadkach.

Zdaniem Sądu Okręgowego, Sąd I instancji słusznie uznał, że w świetle całokształtu podmiotowych i przedmiotowych okoliczności ujawnionych w sprawie, wobec oskarżonego nie zostały spełnione powyższe warunki, tj. zarówno pozytywna prognoza kryminologiczna o jakiej mowa w art. 69 § 1 i 2 kk, jak i szczególnie uzasadniony wypadek w rozumieniu art. 69 § 4 kk. Oceny tej nie mogły zmienić również okoliczności wynikające z dowodów z dokumentów zaliczonych w poczet materiału dowodowego na etapie postępowania odwoławczego.

Podkreślić należy, iż oskarżony był już czterokrotnie karany sędownie, a zastosowane wobec niego sankcje nie były wystarczające do osiągnięcia wobec niego celów prewencyjnych i wychowawczych. Należy uwzględnić, że czyn przypisany oskarżonemu zaskarżonym wyrokiem, popełnił po upływie niewiele ponad roku czasu od skazania go za czyn z art. 178a § 1 kk, a dodatkowo w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Występku kierowania samochodem w stanie nietrzeźwości, oskarżony dopuścił się przy wysokim stężeniu alkoholu w organizmie (ponad dwukrotnie przekraczającym granicę stanu nietrzeźwości), w terenie zabudowanym, stwarzając realne zagrożenie dla bezpieczeństwa w ruchu.

Apelujący dążąc do wykazania, że w odniesieniu do oskarżonego zachodzi "szczególnie uzasadniony wypadek", o którym mowa w art. 69 § 4 kk, powołał jedynie dwie okoliczności. Stwierdził, że oskarżony popełnił czyn zabroniony znajdując się w trudnej sytuacji osobistej, rodzinnej, społecznej, po wyjściu z zakładu karnego, a obecna postawa sprawcy wskazuje, że orzeczenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności może przynieść jedynie negatywny wynik gdyż po opuszczeniu zakładu karnego odnalazł się w społeczeństwie, obecnie pracuje, pozostaje w związku, nie narusza porządku prawnego i istnieje bardzo duże ryzyko, że powrót oskarżonego do zakładu karnego spowoduje negatywne skutki zarówno dla skazanego, jak i dla społeczeństwa.

W ocenie Sądu Okręgowego, argumentacja powyższa stanowi jedynie polemikę z prawidłowymi ustaleniami Sądu Rejonowego, gdyż okoliczności przytoczone w apelacji są typowe i nic nie wskazuje na ich szczególny charakter.

W żadnym razie nie można uznać za szczególnie uzasadniony wypadek tego, że w pewnym okresie czasu przed popełnieniem czynu przypisanego oskarżonemu, opuścił on Zakład Karny po odbyciu kary pozbawienia wolności orzeczonej w innej sprawie. Trudności skazanego w życiu codziennym, spowodowane kilkuletnią izolacją więzienną, są naturalnym zjawiskiem i sytuacja taka nie może w jakikolwiek sposób prowadzić do łagodzenia odpowiedzialności karnej takiej osoby za popełnione w tym czasie przestępstwo. Oskarżony jako osoba doświadczona życiowo, wiedział jakie konsekwencje w jego życiu oraz osób dla niego najbliższych spowoduje popełnienie po raz kolejny czynu z art. 178a kk. Problemy zdrowotne oskarżonego odzwierciedlone w dołączonych do akt sprawy dokumentów, istniały także przed popełnieniem przypisanego mu czynu. Z kolei sytuację rodzinną oskarżonego, w tym konieczność udzielania pomocy chorej matce, należy określić jako zupełnie normalną, a nie szczególną, która nakazywałaby sięgnięcie po instytucję probacji. Biorąc pod uwagę, że oskarżony jest osobą uzależnioną od alkoholu i narkotyków (k. 108), jego deklaracje o podjęciu leczenia odwykowego, choć niewątpliwie świadczą na jego korzyść, to na tle wszystkich okoliczności relewantnych dla określenia prognozy kryminologicznej, nie mogły przemawiać za odstąpieniem od zasady efektywnego wykonania kary orzekanej wobec sprawcy czynu z art. 178a § 4 kk

Mając na uwadze powyższe, wymierzenie oskarżonemu kary z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, byłoby nieuzasadnione, ze względu na cele zapobiegawcze

i wychowawcze jakie ma spełnić wymierzona kara. Analiza dotychczasowego zachowania oskarżonego w sposób nie budzący wątpliwości wskazuje na lekceważący stosunek do porządku prawnego. Skoro wcześniej orzeczone wobec niego kary, nie pozwoliły zrozumieć mu jego błędów i spowodować powstrzymania się od popełnienia kolejnego przestępstwa, nie można oczekiwać, iż kara niewykonywana efektywnie, będzie stanowiła dla niego wystarczającą przestrożę przed ponownym wstąpieniem na drogę przestępstwa.

W niniejszym przypadku, wobec oskarżonego M. O. konieczne jest wychowawcze oddziaływanie w warunkach izolacji więziennej, celem uświadomienia naganności jego postępowania, którego nie był w stanie do tej pory zrozumieć, pomimo swojej uprzedniej karalności.

Jak wskazano na wstępie, pomimo, iż skarżący wskazał w apelacji, że zaskarża wyrok także w części dotyczącej środków karnych, nie sformułował w tym zakresie żadnych zarzutów. Niemniej jednak rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego w tym zakresie również nie wymaga żadnej ingerencji ze strony Sądu Okręgowego, o czym przekonuje konfrontacja treści obowiązujących w tym zakresie przepisów z treścią rozstrzygnięć zawartych w pkt

II i III zaskarżonego wyroku. Zgodnie z art. 42 § 3 kk, Sąd orzeka zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych dożywotnio w razie popełnienia przestępstwa określonego w art. 178a § 4 kk, chyba, że zachodzi wyjątkowy wypadek, uzasadniony szczególnymi okolicznościami. Zasadę stanowi więc orzekanie tego zakazu dożywotnio, zaś rezygnacja z jego orzeczenia w takim wymiarze jest wyjątkiem. W realiach niniejszej sprawy nie sposób dostrzec tego wyjątkowego wypadku uzasadnionego szczególnymi okolicznościami. Sam skarżący w środku odwoławczym takiego nie wskazał. Jediną szansę na uzyskanie przez oskarżonego prawa jazdy w przyszłości daje przepis art. 84 § 2a kk, gdyż jeżeli środek karny orzeczony został dożywotnio, sąd może uznać go za wykonany, jeżeli skazany przestrzegał porządku prawnego i nie zachodzi obawa ponownego popełnienia przestępstwa podobnego do tego, za które orzeczono środek karny, a środek karny był

w stosunku do skazanego wykonywany przynajmniej przez 15 lat. Orzeczony w stosunku do oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, będzie więc stanowił czynnik dyscyplinujący, ponieważ to od samego oskarżonego i jego postawy będzie zależeć czy zakaz ten będzie miał charakter czasowy, czy jednak pozostanie zakazem o charakterze dożywotnim. Odnosząc się z kolei do orzeczonego wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego w kwocie 11.000 zł na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej, stwierdzić należy, iż jego orzeczenie w świetle brzmienia art. 43a § 2 kk było obowiązkowe. Z uwagi na to, że najniższa wysokość świadczenia pieniężnego wynosi 10.000 zł, nie sposób uznać za wygórowaną kwotę zasądzoną przez Sąd Rejonowy.

Mając na uwadze powyższe rozważania, wobec bezzasadności zarzutów podniesionych w wywiedzionym środku odwoławczym oraz niestwierdzenia uchybień określonych w art. 439 kpk i art. 440 kpk podlegających uwzględnieniu z urzędu, Sąd Okręgowy utrzymał zaskarżony wyrok w mocy uznając wniesioną apelację za bezzasadną.

Na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (Dz. U. z 2016 r., poz. 1999 ze zm.) Sąd Okręgowy zasądził od Skarbu Państwa na rzecz Kancelarii Adwokackiej w M. - adw. D. W. kwotę 516,60 zł (w tym 96,60 zł podatku VAT) tytułem wynagrodzenia za obronę oskarżonego z urzędu w postępowaniu odwoławczym. Wysokość zasądzonej kwoty Sąd ustalił na podstawie § 17 ust. 2 pkt 4 w zw. z § 4 ust. 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 3 października 2016 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (Dz. U. z 2016 r., poz. 1714).

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze, Sąd orzekł na podstawie art. 636 § 1 kpk i art. 8 w zw. z art. 2 ust 1 pkt 2 ustawy o opłatach w sprawach karnych z dnia 23 czerwca 1973 r. (j.t. Dz. U. Nr 49, poz. 223 z 83r. ze. zm.).

Z tych wszystkich względów Sąd Okręgowy, na podstawie art. 437 § 1 kpk w zw. z art. 456 kpk, orzekł jak w części dyspozytywnej swego wyroku.